

**Ольга
Кобилянська**

Царівна

Харків
«Фоліо»
2025

ЦАРІВНА

Повість

*Своїй матері
Марії з Вернерів Кобилянській
посвячує авторка*

I

Я родилася 29 падолиста...

Старі люди і сонники кажуть, що цей день — день недолі. Може. Однак мені не хочеться в те вірити. Я рада би приглянутися кожній речі до дна, я бажала би про все ясно думати, на все ясно дивитися — адже кожна проява має свої причини й наслідки, все підлягає строгим законам, лише ми не дуже на це зважаємо. Ми не дуже доходимо причин деяких прояв, що далися би не раз змінити на добре... Ні! Ми кажемо, що все має своє призначення і так мусить бути!..

Але чого я, властиво, тут доторкнулася! Мої погляди мені звісні, а хто інший не буде дуже цікавий знати філософічні висновки молодої дівочої душі, довкола мене глухота і нудьга, а самій власні думки безнастанно пережовувати, — це і томить, і не доводить ні до чого.

Не маю нікого, кого би мої думки й чуття в який-небудь спосіб могли зайняти хоч крихітку, на одну хвилинку. Чи воно злишне? Чи жіноче духовне життя менше цікаве, як її організм?.. Справді нічим не цікаве? Та ба! Чого захотілось!

Хто би мав мною займатися? Батька й матір утратила я в такому молодім віці, що й згадати важко, а коли дорога бабуня вмирала, мала я дванадцять років. Вуйко Іванович, гімназійний професор, і тітка (вона спольщена німкеня), при котрих тепер живу, то... та ні! Лучче не згадувати. Очі мимохить зайдуть слізьми, коло серця заболить, стисне, і годі буде дальше писати...

Всі вони мені не раді. Відчула й пізнала я це з тої хвилини, в котрій лише зачала думати. Моє довге рудаवे волосся давало кузинам та кузинкам причину до прикрих глумливих жартів та сміху. Лице моє їм «закрейдяне», а очі? Боже! Наче я тому винна, що вони для них завеликі?

— Чого це ти глядиш так перед себе, начеби перший раз світ побачила? — загомонить, бувало, на мене тітка гостро, сердито. А я прокинуся, мов та сполохана пташка. Кров у лице бухне, серце заб'ється скоріше... Я боялася на тітку або на кого-небудь з домашніх глянути сміло, ба навіть порядно очима повести. З часом привикла я не дивитись на нікого з людей, хіба лише на світ ясний, широкий...

— Наталка ходить так, як би в неї було нечисте сумління! — глумився часто найстарший кузин Муньо. — Нечисте сумління не глядить ніколи правим людям в очі!

Чи не має це мене боліти?

Я плакала по тихих ночах, що Бог дав мені такі великі очі... А одного разу, коли з дому порозходилися всі і я лише сама одна лишилася, забігла нишком до салону, де висіло велике дзеркало, і глипнула в нього... Двоє великих синяво-сірих... ні, зелених очей вп'ялилося сполохано в мене... і аж тепер я пересвідчилася, що вони всі що до одного говорили правду. І я від тої пори не дивилася майже ніколи більше в дзеркало; а коли й кинула часом в нього оком, то чинила це лише тоді, як було конче потрібно. Але чому моя дорога бабуня любила ті очі й цілувала, ой, як часто цілувала!

— Солодка моя малесенька русалонька, — шептала при тім, і великі тяжкі сльози затемнювали її вид. — Бог тебе не опустить, — говорила потішаючим голосом. — Він милосердний, добрий, а ти прецінь сирота!.. Ні, ти про те все будеш ще щасливою, не будеш вічно їсти ласкавого хліба! Так, Наталочко, рибонько моя, так... — А опісля дивилася нерухомо перед себе, думаючи бог зна над чим, і втирала сльози з очей.

— Бабуню! — питала я раз, — чому ви якось-то казали, що вам на мій вид накидується на силу думка, буцімто я до терпіння вродилася; і що, коли я родилася, жебраки та якісь убогі у дім, наче кликані, заходили і просили то молока, то хліба, то грошей; це, казали ви, злий знак на будуче, не буду щастя мати... Бабуню! Терпіти — значить то, як когось щось дуже болить? Так, наприклад, коли тебе руки і ноги болять в мокре і холодне врем'я? Так, бабуню?.. Бабусенько моя золота!

Але бабуня замість відповіді цілувала мене в очі та в чоло.

— Не зважай на мої слова, дитинко, — відповіла, усміхаючись якось сумно. — Я стара, та й... бачиш, у мене нема вже ні пам'яті доброї, ні думок ясних, говорю от так, щоби не мовчати, не думаючи нічого!

— Я буду дуже, дуже, дуже щаслива, бабусенько! — запевняла я її, притискаючи її руку то до уст, то до себе... А вона почала молитися...

Так, бабуня шептала молитву, а я, приклякнувши і спираючись ліктями на колінах, числила морщинки, що повкладалися над її очима, й дивилася нерухомо на її долішню губу, як вона під час шептання судорожно тремтіла...

* * *

Десь недалеко ударив грім і луна гуділа, котилася горами глухо, грізно, довго. Аж лячно ставало.

А опісля піднявся вихор. Гей! який дикий, несамовитий! Величезні біляві маси мряк димляться з глибоких ярів угору і мчаться в скаженім поспіху в ту сторону, куди їх вітер гонить, а все понад шпилі тих величезних, лісами вкритих гір, щоби вкінці піднятися високо під небо і заслонити його або відлетіти кудись у безвість... Коли сліджу за їх льотом, здається мені, що мушу отворити рамена широко, щоб і мене понесли з собою в якусь незнану щасливу далечину...

На горі вітер колише стрункі сосни; а вони так гнутьсь і клоняться! Аж до мене в світлицю долітає їх стогін і шум. Але то дзвенить для мене — як пісня, завсіди мила пісня. Я її любила ще малою. Не раз пролежувала годинами під старезними смереками і їх лагідне шепотіння впливало успокоююче на так часто зворушену дитячу душу. Тепер, коли я без дорогої бабуні така осамочена й не маю нікого, хто мене розумів би, ба лиш розуміти хотів, стали ліси й гори якимсь самотнім моїм світом і притулком...

Від нас до лісу недалеко, і я забігаю туди часто й тайком. Тітка сердиться, коли я на ліс лише вікном споглядаю; зве мене «лінохуючою химерницею».

Що то значить: «химерувати»?

Коли я он там, на вершку гори або в глибині лісу, спиною нерухомо, то мені здається, що не маю пощо додому вертати. Там розходиться грудь широко, легко, в серці немов щось ясне, сильне прокинеться і оживає. Там я і співаю, не раз навіть з полохливими пташками навперейми, любуючись власним голосом, як він далеко лісом лунає — і ніби дзвенить. Це так прегарно й весело, це так свобідно!

Зійшовши вниз, я не розказую нічого.

Ні одно словечко не перехоплюється через уста мої, що я там бачила, що пережила, яку міць принесла звідти в серці. Як, пробуючи свої сили, потрясала молодими смереками, як, ухопившись галуззя старих дерев, висіла немов метелик, як гойдалася, як, спинаючись без відпочинку на гору, спо-

чивала опісля в м'якім моху, гляділа в небеса; а там хмари, прозоро-білі, ледве замітні, улітали попід ніжну синяву далеко... далеко...

— Ти знов принесла з собою якогось земляного воздуха в хату, мовби у гробі лежала! — крикне, бувало, тітка терпко й змірить мене проникливо своїми зимними очима. А я через те вже й розбита. Слова ті немов мене б'ють. Мовчу. Що ж їй і відповідати? Воно й так не здалося би на нічо. Яка ж я чудна, злишня істота, на котру цілий світ сердиться, особливо відколи моя дорога бабуня розпрощалася зі мною навіки!

* * *

Домашні роботи сповняю спільно з «сестрами», однак мені ніколи не можна вивести тітку з критичного настрою супроти мене, вдоволити її хоч чим-тим. І це зле, і того не вдала, і цього не зрозуміла... Мені лише страх жаль стане, і я знов мовчу. Ні, мені вже годі боронитися!

— Чи в тобі кров замерзла, а уста заніміли, що ти ніколи ані не всміхнешся і ходиш, мов та ледова краля? — загомонить тітка насмішливо на мене. А гуляю я, розвеселюся з молодшими, рознесеться подекуди й сміх мій городом, так і почую зараз: «Не знати, до чого ті сміхи, до чого ті безвстидні авантюри, чи, може, тому, що на світі так тяжко жити?»

— То, мамочко, лиш тим можна дуріти, в котрих нема ні совісті, ні чуття, — пояснює Лена, моя ровесниця. А тітка всміхнеться й потакне головою.

— Справді, — чула я раз, як говорила тітка до вуйка (а того я й до смерті не забуду), — доля з нами поступила дуже несправедливо. Окрім турботи о будучність власних дітей, маємо ще клопіт з Наталкою. Чудний це обов'язок, Мілечку! І звідки, питаюся, приходимо ми до нього? Як ти до того приходиш? Про себе я вже й не споминаю, я не жу-

рюся нею, Мілечку, не журюся ані цятенки. Для мене останеться це дівча раз назавсіди лише накиненою чуженицею, хоч у моїй груді б'ється тепле серце. Але ти? З того, що вона дитина твоєї сестри, не виходить, щоби ти кривдив свої діти, бо то, що я видаю на неї, могла би лучче видати на свої діти. Врем'я, нехай би вже там до лиха і виростала собі, коли мала який гріш, а то — нічого! Що ж бо значать ті чотири сотки і тих кілька срібних ложечок та тих прочих ляхів, що осталися їй по твоїй матері і її родичах? Окрім того, Мілечку, вона не симпатична. О! я передвиджую, передвиджую доленьку моїх синів! Я знаю вже відтепер, що вона накинеться одному з них на карк, а як ні, то вчепиться одної з дівчат; а вони, звісно, добрі, то й будуть її терпіти. Ти гадаєш, що ні?

— Я гадаю, Павлинко, що ні. Я не журюсь нею. Вона віддасться. Ти не вважаєш, Павлинко, вона гарна...

— Гарна?! Ха-ха-ха! Приглянься лише, будь ласкав, ближче тій красі, тим довгим рудавим косам, котрих ніяк по-модному не укладеш на голові, тому чисто крейдяному лицю з тими зеленими нелюдськими очима, і скажи тоді, чи вона гарна! Ти не дивись, що в неї уста такі червоні — це хороблива червоність; зате в неї в лиці нема ні цятенки крові. Пригадай лиш собі, яка я була в її віці. Ти забув уже, Мілечку, що мене молодіж не звала інакше, як «Марія-Тереза»? Я була гарна, я визначалася межі всіма, але вона?! Окрім того, вона страшно зарозуміла. Ти не бачиш? Вона й головою не поверне в ту сторону, де находяться молоді люди, очей не підведе. Одним словом, незносе сотворіння! Іритує* й дразнить мене на кожному кроці. Придивись, наприклад, скільки вона по вечірках гуляє, і чи який молодий хлопець сяде біля неї балакати? Все лиш якісь старші вештаються коло неї.

* І р и т у в а т и — сердити, нервувати.

— Це правда, — відповів вуйко сумовито. — Вона подобається більше старшим. Мені вже кілька разів прийшлося від старших почути: «У вас дуже інтерна сестрінниця!»

— Видиш? В ній єсть щось, що відпихає молодіж. Дивись, як наша Леночка розмовляє з молодіжжю, як її хлопці роєм обступають; а дивись на неї. Ах, мене не раз аж розпука обгортає, що вона зветься моєю своячкою. Оногди* я говорила їй, щоб була супроти мужчин приязнішою, привітнішою, не поводитилась, як та статуя, мовчаво та із спущеними віями. Відстрашуєш, — кажу їй, — і найглупішого дансера** від себе! А вона, Мілечку, — Матінко Божа! — витрищила тоті свої очиська на мене, кров бухнула їй в лице... з лютої, розуміється... устами лише так по-своєму згірливо рушила й не відповіла ані одним словечком! У вікно на вулицю то вміє й годинами дивитися або романи й інші безбожні дурниці читати. Недавно знов найшла я книжку під її подушкою в постелі. Ну, почула вона вже своє! Тобі, Мілечку, я все прощу, але що ти дозволив їй книжки читати, того не прощу тобі ніколи. Ти, мабуть, бабою останешся вівік-віки!

— Годі, душко, годі. Чого іритуватися? — втихомирював вуйко спокійно, як це було в нього в звичаю. — Я їй в день ангела не хотів нічого відмовити, так як і своїм дітям, а вона й не просила більше, як лише того, щоби в вільних хвилях і по домашній праці могла читати.

— Коли має вільну хвилю, то най гаптує або шиє. Але вона хоч яка велика й здорова, то й до того не здатна. Правда, до читання то лиш сядь собі вигідно, дивися вперед себе і вважай, щоби замість одної картки не обернути нараз двох. Боже мій, Боже, з тої дівчини не вийде ніколи щось порядне, хоч би я й не знати скільки неустанної праці й науки завдавала собі з нею!

* Оногди — одного разу, якось.

** Дансер — танцюрист, компаньйон в танці.

— Ну, ну, нехай уже... не велике діло! Вона сирота і, бачиш, одна з тих істот, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя. Я... видиш... я її... люблю, Павлинко. Мені здається що вона добра дитина. Впрочім... все ж таки вона донька моєї одніської сестри. Лише, щоправда, коби то хлопець, а то дівча...

— Аякже, дівча, — гомоніла тітка, — а то камінь дому. Коби хоч що то, кажу, були їй родичі лишили, а то нічого, хоч буком гони. Я не знаю, мабуть, кожний крейцар, що заробили, проїдали!

— Та де проїдали, Павлинко! Парохія була худа. А потому він... обертав кожний феник на книжки, на те дрантя, що осталося їй опісля. Бог його знає, що задумував він з ними між мужиками на селі! Щось-то він був мені раз споминав, що мусить дещо для своєї Наталки скласти. Та не вмів, бідака, нічого скласти. Смерть так і захопила обох, і на тім скінчилося.

Замовкли.

— Павлинко!

— Що, Мілечку?

— Не буде там уже далі кава готова? Я щось наче голод чую. Легуміни* не ситять мене ніколи!..

— Я досить чула.

На лиці мені наче мороз уклався, і я його в долоні втиснула. В горлі корч хапав; я затиснула зуби сильно, бо мені виривався зойк з уст...

І мимоволі попленталася я опісля в он той ліс.

Пощо писати, що в моїм серці діялося?

— Бабуню, бабусенько моя золота, чом ти мене покинула! — кликала я там в розпуці раз по раз... — Бабуню, бабуню... я камінь! Бабусенько моя дорога, я одна з тих, над котрими добрі люди мусять і без любові мати мило-

* Легуміни — ласощі (остання страва на обіді).

сердя!.. — І, ридаючи диким плачем, товкла я головою об дерева, обнімаючи їх, ніби бабуню...

Округ мене шелестіли, шамрали смереки... тихо, тихо, одностайно; а я все плакала.

— З мене не вийде ніколи щось порядне! О бабусенько моя золота, чом ти мене покинула!..

Опісля гляділа я на мале містечко. Ох, як глибоко зне-навиділа я ту брудну долину, ту долину, в котру мусила про те все назад вертати!

— Я непотрібна, я камінь, з мене ніколи щось порядне не вийде! — виривалось з розпучкою з моїх уст раз по раз, і гарячі, тяжкі сльози котились по лицю... — Бабусенько моя золота!..

.....

Але то все минулося, і я стала «спокійна».

Не плачу більше при таких нагодах. Не лютую і не змагаюся з ніким, лише тісно мені тут. Тісно й глухо, і якийсь тайний, пожираючий жар палить мені душу. Щоби його задавити, щоб не завмерти, читаю в кожній вільній хвилині, читаю ночами... Між ними і мною росте пропасть. Вони всі завдають мені болю, свідомо й несвідомо, замучують мене безоглядно. Кожне слівце, що тітка промовить до мене, звучить болюче в моїй душі. А вуйко... о, він добрий, але чому він криється із своєю любов'ю до мене? Чи мене не вільно любити?

* * *

Завтра кінчу двадцятий рік.

Як скоро минули літа, не лишаючи по собі ніякого сліду! Справді, безслідно, одностайно, як і всі дні та години, прожиті в пильнім безділлі. В мене лише виробилася сильна свідомість, що я тягар, над котрим добрі люди мусять і без любові мати милосердя! Без любові! Це те грізне слово, що лишило майже криваві сліди в моїм серці. Ні, ні, окрім моєї дорогої бабуні, не любив мене ніхто на світі!

ЗМІСТ

ЦАРИВНА	3
I	3
II.	26
III	71
IV	89
V.	105
VI	135
VII.	162
VIII	171
IX	181
X.	217
XI	231
XII.	242
XIII	259
XIV	282
XV.	291
XVI	299
XVII.	320
XVIII	330
XIX	341